

Skulden

Det är lördag förmiddag och jag gör ett kryss med den svarta spritpennan över dagens datum i min kalender. Jag förbereder mig för veckans besök. Har duschat min magra kropp och sitter nu och kammar mig med en nött plastkam. Spegeln är av okrossbar plast. Det ansikte som möter mig där visar en trött 45-åring med ännu mörkbrunt hår, blå lite ledsna ögon med ett bekymrat veck mellan ögonbrynen och en smal mun med nedåtpekande munvinklar.

"Fy fan vad jag ser glåmig och tråkig ut" tänker jag. Suckar tungt.

Precis då hör jag rasslet av nycklar vid celldörren och den svänger upp. Det är han, den där fege fan som har vakten ikväll. Den som gjorde hela skillnaden.

Han ställer sig på tröskeln, försöker se neutral och professionell ut, men det rycker lite i hans ena öga och hans blick flackar mot fönstret. Det är sällan han möter min blick. Jag vet varför.

"Ja, dom är här nu, ditt besök. Du får följa med till besöksrummet" säger han och pekar mot dörren.

Jag riktigt njuter av att se honom känna sig obehaglig till mods, det kan han gärna ha. Han är säkert 1,90, rätt kraftig, och har på sig en ljusblå uniformsskjorta, mörkblå byxor med ett brett läderbälte samt har den där nyckelknippan som signalerar makt fäst vid bältet.

Dom andra kallar honom för "Lytten", eftersom han har en karakteristisk haltande gång, som visst beror på att det ena benet är lite kortare än det andra. Jag vet nu att den jäveln heter Eskilsson och har dessutom lärt mig att han mekaniskt stryker sitt feta hår bakåt varje gång han blir nevös. Det känns som att få bingo varje gång jag får honom att göra det.

Jag samlar ihop mina brev och fotografier och reser mig. Jag sneglar mot min lilla anslagstavla, där ett nytaget foto på Lotta sitter uppsatt med knappnålar. Hon är snart nio år. På fotot ler hon brett mot mig, har ljusa flätor och en alldeles ny hörntand, som ser lite stor ut i hennes lilla mun. Hon verkar ha varit busig och uppspelt när kortet togs. Jag ler lite mot fotot när jag passerar det och tränger mig ut i korridoren förbi Eskilsson.

Idag är det många av oss interner på slutna, som har besök. Vi snirklar oss ner för en spiraltrappa som ekar metalliskt för varje steg, passerar två säkerhetsslussar och kommer så in på besöksavdelningen. Här har man målat väggarna i lite ljusare, gladare färger och har kostat på sig lite mer bekväma möbler. Jag ser dem på långt håll.

Lilla Lotta får syn på mig, hissar upp det där underbara leendet och springer mig till mötes. Som vanligt springer hon med långa kliv, den gula klänningen flaxar omkring henne och hon har ett blått plåster på trekvart över ena knäet. Jag fångar upp henne i famnen och kramar om henne. Över hennes axel ser jag hennes mamma, leende, stolt och rak, som vanligt.

"Hur är det lilla gumman?" frågar jag. Hon doftar tvål och den där speciella barndoften som är så god att andas in. Hon fnissar och ler mot mig.

- Jag har med mig nya teckningar till dig. Det är ju sommar nu, så nu får du några med solen och med grönt.
- Vad bra, nu har jag snart teckningar med alla årstider. Dom här ska få bästa platsen i mitt rum.
- När får du komma ut då? Så vi får gå på den där parken du sa, den där med elefanten man får rida på. Hon

betraktar mig allvarligt och plutar lite "surt" med munnen.

- Det dröjer ett tag till lilla vän. Men den som väntar på nåt gott väntar aldrig för länge. Här får du ett paket i alla fall med nåt jag har gjort i vår verkstad.

Jag räcker över det lilla paketet med armbandet som jag slagit in i omslagspapper och med lite brunt papperssnöre blev det ju lite hemslöjdsartat snyggt i alla fall. Hon kastar sig förtjust över det. Jag tittar upp och möter Ylvas blick.

- Hej Olle. Kul att se dig.

- Hej, jag har väntat. Vi går och sätter oss i besöksrummet, så vi får prata ostört.

Jag reser mig och tar Ylva i hand. Hon ler mot mig, det där uppskattande leendet, som alltid sedan ett år tillbaka. Ylva är 35 år, en vacker och stark kvinna med mellanblont hår, intensiva ögon och en fyllig sensuell mun. Hon går före mig in i besöksrummet och mina ögon dras till hennes svängande stjärt, fyllig, rund men inte tjock. Hennes kropp skulle kunna få vilken eunuck som helst att vakna till liv igen.

-Kom Lotta, vi går in och är lite för oss själva nu.

Jag får ett glatt leende tillbaka när hon hoppar upp med armbandet på sin arm.

- Titta Olle, vad fin jag blev. Hon håller upp armen i luften och visar. Tack snälla! Hon kramar mig om midjan, och springer före in i besöksrummet.

Eskilsson står inne i vaktkuren, låtsas läsa i en pärm. Jag slänger ett mörkt öga mot honom, vet att han har smygtittat på oss, att han alltid ska kolla när jag träffar Lotta och Ylva.

Jag stänger demonstrativt dörren efter oss med en stor smäll.

*

"Tingsrätten påropar målet B 125/05, allmänne åklagaren mot Olof Sörman. Parterna samlas i tingssal C" förkunnade den raspiga högtalaren i det gamla tingshuset. Så började helvetesdagen för snart ett år sedan.

Jag var så säker på att jag skulle frikännas, eller att det i varje fall skulle komma fram en rad förmildrande omständigheter. Kunde inte tänka mig att man i efterskott skulle sitta och analysera att jag borde ha gjort så eller så. Det är lätt att sitta vid ett sammanträdesbord och efteråt väga alternativ och fundera ut vad som skulle ha varit bäst. Det är lite annorlunda att vara skräckslaget rädd och slåss för sitt liv.

Efter en dags förhandling gjorde man sig redo att läsa upp domen.

Från åskådarplatserna började plötsligt några kvinnor kasta slagord mot rätten, skrek högljutt om feministers rätt och manschauvinisters patriarkaliska rättsordning. Jag vände mig förvånat om, undrade vad de gjorde där och då började de skrika nåt på temat "Olle, ett offer för orättvisan" och höjde ett skynke med mitt namn på upp i luften.

Ordföranden dunkade klubban i bordet, spände blicken i dem med sina hökögon och självklara pondus där uppe på podiet och röt "håll tyst allihop annars åker ni ut. Jag dömer ut böter och utrymmer salen".

Kvinnorna lugnade ner sig något och han satte sig åter tillrätta i sin höga stol, placerade de små glasögonen på näsan och harklade sig innan han började läsa igen.

" Sörman har vitsordat de faktiska omständigheterna men bestritt ansvar på den grunden att han handlat i nödvärn. Genom Sörmans berättelse och övrig utredning finner tingsrätten styrkt att Sörman den 12 maj 2005 vid c:a 11.30-tiden uppsåtligen har berövat Klas Magnusson livet, genom att upprepade gånger slå en sten i hans huvud. Tingsrätten godkänner i och för sig Sörmans invändning att han haft rätt att förfölja Magnusson, ta fast honom och med visst våld kvarhålla honom tills polis kunnat omhänderta honom. Men det våld som Sörman därvid använt är icke försvarbart. Det kan inte heller anses handla om en nödvärnssituation i lagens mening, eftersom Sörman själv föranlett att den uppstått. Med hänsyn till omständigheterna bedömer tingsrätten att gärningen är att betrakta som dråp. Någon annan påföljd än fängelse kan inte ifrågakomma. Sörman döms till 2 års fängelse, med avräkning för den tid han varit berövad friheten genom häktning. Kostnaden för försvaret, 19 500 kr, skall utges av Sörman. Han skall dessutom utge skadestånd till Magnussons dödsbo med 150 000 kr. Domen kan överklagas inom tre veckor, med en skrivelse ställd till Hovrätten men lämnas in till tingsrätten."

- Har Sörman förstått domen?" frågade rådmannen och stirrade uppfordrande på mig över glasögonkanten.

- Ja, pep jag ynkligt och kände mig lika trygg och säker som vid det första namnuppropet i ettan. Just då fattade jag knappast nånting och det kändes helt överkligt att det gällde mig.

Försvaren lade sin hand med de där nästan feminint manikyrerade naglarna över min och lutade sig närmare. "Vi tar det sen, det här med överklagandet" viskade han.

Jag satt alldeles stum. Inte fan hade det kommit fram vad som hände, hur det hände och hur det kändes. De satt där som papegojor i sina stolar i halvring framför och ovanför mig, en gubbe och tre gamla tanter, tillbakalutade, lyssnade, ställde frågor och skapade sina bilder. Hur kunde jag begära att de skulle kunna förstå. Jag såg scenariot framför mig igen, säkert för tusende gången, och försjönk inåt.

*

Jag springer genom skogsdungen nedför slänten så snabbt jag kan. Det skiljer tjugofem meter mellan oss, men jag känner att jag tar in. Granris, grenar och sly river upp sår på mina armar och ansikte, men jag bryr mig inte. Jag har fullt fokus på figuren där framme, ska bara hinna ikapp. Plötsligt trampar han snett och faller omkull. Allt går sen mycket snabbt.

Han har precis kommit upp igen när jag kastar mig över honom. Han vrålar som ett djur och griper tag runt min midja och knycker till. Vi rullar runt i mossan och han hamnar över mig, sitter grensle över min mage. Han slår, slår och jag känner mitt huvud kastas från sida till sida. Något krasar vid käken och en blixtrande smärta slår ut vid min vänstra kind.

"Din jävel, du ska få.." stönar han och greppar med sina kloliknande fingrar runt min hals. Jag spottar och fräser, försöker dra andan men sitter fast i hans grepp. Min puls dunkar tungt och det flimrar för ögonen. Genom ett töcken ser jag hans spända hals, stirrande ögon och stubbade ljusa hår. Födelsemärket på hans vänstra kind lyser ilsket rött. Med en sista kraftansträngning gräver jag in min vänstra hand i hans nakna skrev och klämmer till det hårdaste jag förmår om pungen.

Greppet lossnar om halsen och han skriker som en besatt. Jag märker att min hand känns alldeles kladdig,

innan jag välter honom åt sidan och rullar efter. Plötsligt sitter jag på hans mage och slår honom. Min högra hand höjs, slår, höjs, slår, och slagen träffar med ett köttigt ljud, och han hostar till för varje slag. "Dö din jävel, dö din jävel" snyftar jag.

Det värker i min näve, och jag får plötsligt syn på en stor sten som ligger intill hans huvud. Jag greppar den med vänstern, ser med äckel att det där kladdiga runt hans kön är blod som smetats ut i min handflata och jag halkar innan jag får grepp om stenen. Mannen har krupit ihop under mig men hans mörka små elaka ögon spetsar mig som spjut och han spottar i mitt ansikte. Jag höjer stenen över hans huvud. Den träffar hans ansikte med ett dovt smackande och något smetigt rinner ut ur hans mun och öron. Han jämrar sig lågt och skakar i kroppen. Jag snyftar, mumlar "sluta skaka din jävel" och höjer den igen, och igen. På femte slaget övergår skakningarna i ristningar och han ligger sedan äntligen stilla. Mitt snyftande har övergått i en hackande gråt och jag sjunker ihop över hans bröst.

Stenen faller ur min hand och det blir tyst. Jag rullar bort från honom och känner ett kraftigt illamående välla upp ur mitt inre. Jag hasar upp på huk bredvid honom och börjar kräkas.

*

Jag vaknar tidigare och tidigare, nu när det är ljus. Solen har letat sig in mellan gliporna i persiennen och lyser skarp mot mitt ansikte. Jag blinkar lite mot ljuset, ändrar läge, gäspar och gosar in mig en stund till under täcket. Utanför fönstret, som står lite på glänt, har fågelsången kommit igång, och det doftar sommar i rummet. Det är lördag morgon, och jag har en hel ledig helg framför mig.

Jag släntrar ut i badrummet. En dusch och kaffekokning senare sitter jag och läser morgontidningen, äter en fralla med ost och njuter av en kopp kaffe med en skvätt mjölk i. På radion, som står i fönstret, spelar de den där låten som just halkat ner från listan efter 86 veckor eller nåt och som nu fått en ny chans att ta sig in igen. Och den har inte blivit särskilt mycket bättre än sist.

Mina nya morgonvanor har verkligen gjort mig piggare. En halvtimmes rask promenad har gjort susen. Jag känner mig lättare och nöjdare med mig själv. Och en sån här dag känns det inte det minsta jobbigt att ta varvet, det var ju värre för ett halvår sedan när det ösregnade och blåste och jag verkligen fick stålsätta mig för att inte skita i all form av motion.

Jag gör några stretchrörelser framför hallspegeln. Utrustningen är rätt enkel. Ett par svarta Adidasbyxor, rödvita Nike-skor och en grå t-shirt från Levi's. Sen är jag klar för promenad.

Jag bestämmer mig för att ta norra varvet, ner genom lekparken och så genom skogsdungen och tillbaka, lite mer uppför än runt sjön men jag känner mig stark idag.

Några ungar är redan ute vid lekparken. Två barn med fladdrande mösstofsar sitter bredvid varandra i sandlådan och öser sand i varsin hink. Gungan intill gnisslar osmört och en lite äldre flicka i röd klänning gör vad hon kan för att den ska slå runt vid yttersta pendelrörelsen. Borta vid sofforna sitter en mamma och ammar bredvid en barnvagn som påminner om en stor tanks, hjulen verkar passa till en F1 bil.

När jag är i höjd med klätterplanket öppnas plötsligt en dörr i huset bredvid och en liten tjej med flåtor kommer utrusande med tårarna rinnande. Hon genar över sandlådorna och försvinner nedför stigen. På första våningen öppnas en balkongdörr och en kvinna börjar ropa efter henne. Flickan fortsätter bara, medan kvinnan som säkert är hennes mamma gör en grimas, svär förmodligen en ramsa och går sen in igen.

Efter ytterligare tjugo minuters promenad har jag fått upp ångan och går med bra driv i steget åter upp mot kullen och skogsdungen. 100 meter framför mig på stigen ser jag en man, en kraftig typ, stå alldeles stilla och speja upp mot dungens vänstra sida. Han verkar gunga av och an för att se bättre. När jag närmar mig vrider han plötsligt på huvudet mot mig och våra blickar möts. Han ser nervös ut, skuldmedveten på nåt vis, stryker sitt hår bakåt med ena handen och lommar iväg längs stigen. Han går som en björn, med en lite osmidig gång.

Jag hör plötsligt ljuden. Det låter som ett litet djur eller barn, ett gnyende eller lågt barnskrik och över det en mörk röst som låter uppretad och skriker order. Ljuden följs av dova dunsar. Jag tittar upp mot buskaget och ser genom det två figurer som verkar brottas. Jag glömmer för ett ögonblick att andas. Sammanhanget slår mig som en fet smäll rakt i ansiktet och jag reagerar helt instinktivt.

Jag sprintar upp mot kullen genom sly och träd och viker undan de sista täta grenarna. Jag tar in den ofattbara scenen i en enda mörk bild och den fyller mig med en våg av äckel och ilska.

Den snaggade mannen, som kanske är i 40-årsåldern, har dragit av sig träningsbyxorna som ligger som en hög på marken intill träningsskorna. Hans bleka arsel pumpar frenetiskt mot den försvarslösa flickans underliv. Över hans axel ser jag att han har tryckt in jord i hennes mun och håller båda händerna runt hennes hals. Han har bitit av hennes ena öra, som hänger på några lösa senor och hon blöder över ena ansiktshalvan. Hennes ögon är skräckslagna och samtidigt bedjande, men hon lever.

"Din jävel" skriker jag och rusar fram. Mannen rycker till vid ljudet och agerar med förvånansvärd hastighet. Han kastar sig framåt över flickan, reser sig och sprintar ned för kullens andra sida.

Jag knäböjer vid flickan och försäkrar mig om att hennes andningsvägar är fria och att blodflödet vid örat inte är allvarligt.

"Jag kommer tillbaka, lovar dig. Men jag ska ta fast honom. Vänta här!"

Hon tittar upp mot mig med ögon stora som tefat. Hon spottar jord och nickar till svar.

"Skynda " mumlar hon.

Jag kastar mig upp och tar upp jakten. Mannen springer nedför slänten, patetisk i sin tshirt och bara underkropp. Han är barfota och springer därför inte särskilt fort. Han vrider huvudet bakåt för att se om jag ska komma efter honom och han ser rädd ut. Jag springer på ren instinkt nu. Ser flickans ögon, örat, det blottade hårlösa underlivet och blodet på min näthinna. "Din jävel, aldrig mer, aldrig mer" pumpar orden som en hammare inom mig.

*

Ylva stiger ut i korridoren, stryker med handen ut ett veck på kjolen och ler mot mig.

- Ja, Olle, då kommer vi nästa lördag. Är det något särskilt du vill att vi ska ha med oss?

- Nä, det är ok. Det jag uppskattar mest är ju att ni kommer. Det känns som allt ändå varit värt det, varje gång jag ser er. Jag söker hennes blick medan jag säger det sista, försöker tolka vad hon egentligen känner, men hennes ansiktsuttryck är åter neutralt och lite reserverat.

- Vad pratar ni om? frågar Lotta, som nu kommit efter oss ut i korridoren.

- Vi bestämmer bara när vi ses nästa gång, säger Ylva med ett leende.
- Jo, Olle. Lotta skulle inte finnas här om det inte var för dig. Och dom får ha vilka lagar dom vill i det här landet. Visst, man ska inte döda men jag beklagar inte det där krypets död. Och hade jag varit den som hållit i den där stenen hade jag slagit, det vet jag. Du är juridiskt ansvarig, visst. Men moraliskt? Där är du min hjälte, glöm aldrig det. Och jag ger dig det jag kan, konstigare än så är det inte.
- Jag blir lite generad när du säger så där. Känner en klump i halsen, tappar ordet.

Vi skakar hand istället, som vi gjort alltsedan första dagen de besökte mig, och jag böjer mig ned och ger Lotta en bamsekram. Jag noterar för säkert femtionde lördagen i sträck att hennes vänstra öra är bara något mörkare än det högra, och att det sitter lite på sned. Läkarna har gjort ett kanonjobb.

- Hej då stumpan. Vi ses nästa vecka då.
- Hej då. Då ska jag läsa för dig. Hon ler mot mig med barnets självklara förtroende. Jag smälter.

*

Jag stapplar tillbaka genom snåren. Käken värker och några tänder är lösa. Det dunkar i huvudet och mina händer skakar. Har jag varit borta två minuter? Tio minuter? En timme?

Flickan ligger i fosterställning på sidan när jag kommer fram till dungen. Jag böjer mig ner på knä, och ser att hennes ögon är öppna.

-Han är borta vännen. Han kommer aldrig nånsin mer att göra dig illa.

-Lovar du? snyftar hon.

- Ja, lovar på hedersord.

Jag tar varligt upp hennes huvud i knäet och stryker henne över håret. Hennes flätor ser ledsna ut och den ena är rödfärgad. Jag river en bit av min tshirt, lägger den över hennes öra som bandage och binder en av gummisnoddarna till flätorna runt huvudet och fixerar örat på dess rätta plats.

10 minuter senare kommer ambulansmännen och hämtar oss.

*

Vid fängelsets port vänder de sig om och vinkar. Jag känner mig varm om hjärtat. Dags att återvända till cellen. Vid den första säkerhetsdörren står Eskilsson och hänger.

Jag ger honom en hånfull blick.

- Du Eskilsson. Visst är det konstigt eller hur?

- Vadå? Vaereom? Han ser uttråkad ut där han står och dinglar med sin förbannade nyckelknippa.

- Ja, att jag sitter här och att du står där.

- Jag fattar inte vad du snackar om. Han stryker sitt hår nu, bakåt, flera gånger.

- Din fege jävel. Släpp in mig då så jag får fortsätta att avtjäna mitt straff.

Han säger ingenting. Vi går tysta sida vid sida mot avdelningen. Där jag sitter. Ytterligare 8 månader.

Han stänger demonstrativt celldörren efter mig med en stor smäll.

*

Duschen har nu stått på i en timme. Det är som om Ylva inte kan sluta. Varje lördag tvålar hon in sig, duschar av sig och börjar om, mekaniskt som en docka. Känner skam och skuld, inte så mycket för Olle men för det andra.

Av alla förbannade dagar kom Jonas, hennes ex just den där dagen. Och hon kunde inte motstå honom. Han behövde bara dra med fingret över hennes kind, så var hon fast.

Lotta satt vid köksbordet, höll på med sitt brevskrivande och ville inte alls gå ut.

"Kom då nån gång" hördes det från sovrummet.

Till sist fick hon ta i med Lotta och det slutade med att hon för första gången gav henne en örfil. Lotta stirrade på henne som om hon inte var klok och rusade ut genom ytterdörren.

Pliktskyldigast tog hon en sväng ut på balkongen och ropade nåt efter henne, men återvände rätt snart till sovrummet.

*

Det är lördagsmorgon. Från köksbordet ser han ut i lekparken. Födelsemärket på kinden kliar värre än vanligt idag. Fönstren är skitiga, långa ränder strimmar glaset men vad gör det? Två ungar i tvåårsåldern, med mössor neddragna över huvudet som om det var vinter sitter i lekparken.

"Vad fan tänker morsorna på nuförtiden?". Ungarna har just satt sig på sandlådans kant. Helt ointressant, de är alldeles för små. De bråkar i sandlådan om vilken hink som tillhör vem. Det verkar som den gula står högst i kurs. Han skrattar till lite. Typiskt, kriget börjar redan i sandlådan.

På parkbänken till vänster sitter en mamma, som med ett vant grepp halar fram ena bröstet för att ge ungen mjölk. Bröstet är stort, blekt med en mörkare uppsvälld vårtgård, det verkar tungt och är säkert proppfullt med mjölk. Han undrar hur det skulle vara. Att tvinga ner henne bakom soffan där, hålla ner henne och suga, suga tills det skrupnlar ihop som en gammal apelsin, tills det torkar ut och försvinner. Fan, benet börjar skaka, det rycker så där. Brukar betyda att tankarna är på väg ditåt igen. Han svettas. Torkar bort det med handflatan. Blankt, torkar av sig på byxorna.

Lysröret i badrummet flimrar lite och ansiktet ser nästan ljusblått ut i spegeln. Han stirrar med missnöjd blick in i glaset. Drar med fingrarna över det stubbade ljusa håret och sätter pekfingret över födelsemärket på kinden. Harklar sig och spottar ned i handfatet.

Tankarna drar iväg och han filosoferar lite över livets karga lott. "Fy fan, vilket liv. Arbetslös, ensam och kåt. Det går mig på nerverna och hjälper inte ett skit att se på de där förbannade pissfilmerna längre. Datorn är sprängfylld med läckra bilder på allt från tidelag till pedofili, men det funkar bara för en stund. Tankarna skruvas alltid tillbaka till det där jag egentligen är. Och pulsen börjar dunka igång. Det flimrar bilder på näthinna och jag känner på andningen att allt börjar igen."

Varje gång hittills har han känt sig som en ny människa, renad, uppfylld och alldeles i balans. Han har förlikt sig med att det är sån han är. Att inte tänka på dem han stöter på. Det satt i länge i början, men nu

orkar han inte ens bry sig.

Köket ser ut som om en bomb har slagit ner där. Det står disk på hela bänken och en tre-fyra pizzakartonger. Han fortsätter ut mot badrummet och tar en kall dusch. Den blå kranen skruvas i botten, kallare, kallare och han lutar sig mot väggen och lägger upp ena benet på badkarskanten. Trycker duschmunstycket mot underlivet, försöker duscha bort sin plåga, frysa in alla spermier som bara vill ut.

Efter tio minuter duschning känns det lite bättre. Han klär på sig joggingbyxor och en t-shirt. Luktas på t-shirten, gör en grimas men sätter den på sig.

Det får bli en sväng i alla fall. Rörelse är aldrig fel, demonerna kan lugna sig ibland efter en rejäl språngmarsch. Han knyter skorna men går sen tillbaka mot köket.

Kylen ekar tom när han öppnar. Slänger ostbiten som har fått en grön mögelkant längst ner. Letar upp en gammal skrynklig paprika som i alla fall inte är möjlig och lägger sen bitar av den på ett knäckebröd.

"Kanonfrukost", tänker han. Han tar varmvatten från kranen i en mugg och slänger i en tepåse.

Han går rastlöst av och an över golvet. Inget verkar hjälpa utan tankarna vrids hela tiden mot samma sak. Han måste ut, kan inte stanna inne.

Han slår igen ytterdörren och går ned de 36 trappstegen, hoppar över 9, 18 och 28 som vanligt. Ytterdörrens svala metallhandtag känns bra i handen och han känner sig nöjd med att den svänger upp så exakt, väloljad och använd. Han stannar upp för ett ögonblick, för att lyssna på klicket när den går igen.

Flickan springer förbi honom på några meters avstånd. Ansiktet är strimmigt av tårar och hennes flätor vajar för varje steg. Den röda klänningen smiter om hennes kropp, lyfts för varje steg, pressas in mellan låren och avslöjar hennes konturer. Han känner vinddraget när hon passerar, vädrar i luften efter hennes doft och vrider huvudet för att kunna se henne bakifrån när hon springer bort mot skogspartiet. Är det gummisnoddar i flätorna? Visst var det en röd och en blå? Det känns nästan som ett tecken.

Kraften kommer från ingenstans. Han hårdnar och blir jägaren. På en sekund räknar han ut hur han ska springa för att genskjuta henne. "Det är hon, det är hon" dunkar det i huvudet och han sätter fart upp mot kvartersgårdens baksida, för att komma in på skogsstigen. Han tänjer ut stegen och springer nästan ner en man som går på stigen, men tar i sista stund ett kliv ut i slyn vid sidan och smiter förbi. Han ser honom bara från sidan. Det enda han noterar är den gåendes gångstil, att han haltar.

Vid kullen går stigen i en böj och han hukar sig bakom ett snår alldeles intill, ser henne komma gående 50 meter framför sig. Hon har slutat gråta, går nu lite långsamt och håglöst. Hennes ben är bara. Han börjar bli rejält upphetsad, det drar och spränger i underlivet och nu ska det ske.

Hon är i jämnhöjd med hans gömställe när han plötsligt kastar sig fram. Hennes ögon spärras upp och hon hinner bara med ett "neej", innan han svänger henne runt och lägger en hand över munnen. Andra armen drar han runt midjan och lyfter iväg henne från stigen. Hon fäktar med fötter och ben i luften men kommer ingenstans. "Håll käften, låt bli att skrika" väser han i hennes öra. Hon fortsätter ändå så han böjer sig fram och biter tag i hennes öra, drar, sliter så det krasar om brosket. Blodet smakar sött, tjockt och han sväljer det. Hon tystnar, svimmar kanske och skakar lite i hans armar.

I gläntan slänger han ner henne på rygg i gräset. Hon jämrar sig och verkar komma tillbaka. Han drar snabbt

av sig byxorna och sparkar av sig skorna. Det är mjukt och lite blött i gräset och här och var finns kala fläckar med jord. Han ställer sig på knä gränsle över henne, drar upp klänningen med ett ryck och river av henne ett par vita trosor med en kanin på. Så sjunker han bryskt ner över henne.

Hon får inte skrika, ska vara tyst. Ändå fattar hon inte. Skriket tilltar för varje stöt. Han kommer igång nu, det är trångt, blött, kanske av blod men han är inne. Hon vrider sig som en mask, ögonen står rakt ut och han skrattar. "Du ska få, din lilla slyna. Men ska vara tyst". Han tar tag med ena handen om halsen på henne och ökar trycket. Med den andra samlar han upp en näve jord och trycker in i munnen på henne. Hon skriker ändå, men ljuden dämpas. "Jävlars inte med mig" skriker han. "Här är det jag som bestämmer".

Hon tittar plötsligt över hans axel, fixerar något och han vrider snabbt på huvudet. Någon kommer genom buskaget. Han hör ljuden och drar sig ur, kastar sig framåt över huvudet på flickan och reser sig upp.

"Fan, fan, jag har ju varken brallor eller skor" tänker han. Adrenalinets skjutsar på och han börjar springa, men det gör ont under fötterna, ojämnheter, småsten och flisor skär in i fotsulorna och han svär medan han försöker hålla farten. Vrider huvudet, ser mannen sjunka ihop där uppe hos flickan. Ser honom sen resa sig och komma efter.

Några trädrötter gör att han trampar snett och rasar ihop på stigen. Han slår sig på knäna och armbågen men försöker komma upp igen. Den förföljande är alldeles nära nu och kastar sig på honom. Han sliter tag i den andres Levi's tshirt, vrålar av ilska och lyckas få till ett grepp, kastar omkull honom. Han hamnar överst, sätter sig grensle på den andres mage och slår med knytnäven mot ansiktet, gång på gång. "Din jävel, du ska få..." stönar han, lägger händerna runt halsen och pressar tummarna mot adamsäpplet. Ansiktet blir blodrött. Plötsligt känner han en skärande smärta runt pungen, som gör att han fullständigt går sönder inuti och han kastar sig bort från mannen under honom. Innan han kan andas igen sitter den andre på honom och slår, slag efter slag. Det susar i öronen, smärtan dunkar och han hör på avstånd "dö din jävel, dö din jävel". Genom ett töcken ser han ansiktet ovanför sitt eget, känner att han sitter fast i ett grepp. Det enda han förmår är att spotta. Ser att mannen har något stort i handen. Kroppen slår alarm när han fattar vad det är. En stor blöt sten. Han ser den komma, hör vinddraget, förstår vad som håller på att hända. Hör ett skarpt ljud och något exploderar i ett ljushav inne i huvudet. Någon jämrar sig, det slår lock för öronen och munnen känns plötsligt alldeles för trång, något sväller upp. Det smackande ljudet hörs en gång till och han känner att den ena foten börjar darra okontrollerbart. Smärtan avtar, det känns som han faller samtidigt som alla ljud klingar av.

Det blir helt tyst.

*

Eskilsson vaknar tidigt. Det förbannade benet värker som vanligt. Han går upp och tar en värktablett och sväljer ned den med en klunk ljummet unket kranvatten. Utanför fönstret har det blivit morgon.

"Man kanske ska gå på en prommis i alla fall." Han gäspar och återvänder till sovrummet.

Siv sitter i sängen med frukostbrickan i knäet. Hon har ett riktigt skatbo på huvudet med några bleka slingor i det mörka håret och hon bläddrar i morgontidningen. Nattlinnet har kasat ner över bröstet så att det ena platta hundörat sticker ut.

"Idag får du dammsuga av lite. Det ser för jävligt ut här hemma." Hennes stickiga ögon genomborrar honom och han krymper precis som vanligt.

"Ja, det fixar jag. Jag ska bara gå min prommis först, det tar en timme"

"Du är ju löjlig med allt ditt tränande, försöker se ut som någon Tarzan. Har du kollat någon gång däruppe på skulten? Jag ser nog att du försöker dölja det, men du är ju på väg att bli flintis!"

"Fan vad taskig du är jämnt" säger han med låg röst, men tar ingen strid eller visar hur ledsen och förbannad han blir.

"Tiden går ändå lilla du, det kan du inte stoppa" småskrattar Siv.

Hela sitt liv har han varit konflikträdd. Han har aldrig stått upp och riskerat något. Inte ens i småskolan hamnade han i slagsmål, utan drog sig undan och undvek de stora killarna. Hans mamma betonade alltid vikten av att hålla sig på sin kant, aldrig sticka ut, och alltid vara följsam. Fan vilken mes han har blivit. Inte ens Sivan rår han på, den jävla skatan. Om han bara vågade, skulle ha smälla till henne på käften och bara dra, sticka, fly och aldrig komma tillbaka. Innerst inne känner han sig liten och rädd och bränner rätt mycket energi på att hålla i masken med båda händerna inför omvärlden.

Han går stigen fram i förmiddagssolen. Alldeles efter kvartersstugan hör han springande fötter bakom sig och blir nästan nersprungen av en typ som tränger sig förbi. Han vill ropa något elakt, men ändrar sig och förblir tyst.

Mannen verkar ha bråttom och rör sig med ett smidigt löpsteg på stigen. Eskilsson småsvär lite och funderar på allt han borde ha sagt eller gjort när han blev trängd så där vårdslöst.

Stigen går i en slinga och han har nu kommit runt på andra sidan kullen. Han hör ett lågt rop, dovt och knutet, stannar till och blickar uppåt kullen, försöker ta in vad det är som händer.

"Det är ju han ju" hinner han tänka innan han ser flickan kastas omkull i gräset. Eskilsson drar andan och stirrar paralyserat på det som sker.

"Jag borde göra nåt" hackar han inom sig, men kommer sig inte för med något, det är han för rädd för. Så han blir stående, som en Peeping Tom tills han hör någon komma gående längre ner på stigen.

"Shit, han ser mig. Måste dra... står inte ut längre. Han får ta över." Deras ögon möts.

Eskilsson stryker sig över håret och haltar iväg.

*

Ylva sträcker ut sig i sängen bredvid sitt ex, Jonas. De har älskat igen och hon kan inte riktigt låta bli, trots att de separerat. Han snarkar lite lätt på hennes vänstra sida och har boat in sig i täcket. Själv ligger hon på rygg, naken och andas lugnt in den sköna luften från det öppna fönstret.

"Dumt det här med Lotta. Hur kunde hon ge sig till att lappa till? Jag gå ut och leta rätt på henne så vi blir sams." Hon hör på håll en ambulanssiren. Tanken formas från ingenstans och hon drar ett oroligt andetag, "Lotta!"

Den ilskena dörrsignalen avbryter hennes tanke och hon sveper in sig i den röda morgonrocken innan hon öppnar.

Det står två allvarsamma män i trappen, uniformsklädda och fingrande på sina mössor. Den yngre tar till

orda.

"Det är väl du som är Ylva Karlsson?"

"Ja, vad är de som har hänt? Lotta?" det sista övergår till ett kvidande när hon läser in bekräftelse i deras ögon.

Hon gråter i baksätet och allt blir ett enda virrvarr av vita väggar, korridorer, klapper av träskor och ljusblå skjortor, munskydd och pysande apparater. På salen hittar hon Lotta i sängen, blåslagen, i bandage men vid liv. Hon häktar ned sänggrinden och faller på knä vid hennes sida.

Tårar faller långsamt över kinden och hon kramar om flickan. Lotta tittar bara på henne, ligger stilla och är reserverad, säger ingenting. Hon får ligga över på sjukhuset för observation, och Ylva får sova på en brits intill. Läkarna har undersökt Lotta noga och hon kommer inte att få några bestående skador.

*

Det är eftermiddag och ljuset silar in genom fönstret på salen. Lotta halvligger i sängen med kuddar bakom ryggen och har skrivit något i sin dag- och diktbok. Just nu sover hon en stund, hakan har fallit ned något och hon ser ut som ett paket med bandaget som är virat runt huvudet. Läkarna säger att örat kommer att läka, men att det kan bli en missfärgning. Och att resten, det psykiska, kommer att ta längre tid.

Anteckningsboken ligger öppen i hennes knä.

fick inte skriva
kördes ut
arg på allt
blev så rädd
lyfte mej hårt
de komm blod
luktade äcklit å ögonen
ont därnere
såg räddaren komma
i hans knä
då komm ambelansen
mamma komm
rädd
rätt åt henne

Ylva har läst texten när Lotta sov.

*

Ylva gör sig i ordning, för säkert 50:e gången. Hon smörjer in sig med mjukcreme, tar en dutt eau de toilette vid handleder och mellan bröstet, klär sig i vit BH och trosor samt en gul vid sommarklänning med skärp. Snörskorna i vitt har en rätt hög klack.

Lotta har arbetat med nya teckningar till Olle. Hela förmiddagen har hon knåpat på med sina sommarbilder, ängar fyllda med grönt, kossor och alltid solen i det högra hörnet.

De parkerar bilen vid anstaltens västra flygel, där de långtidsdömda sitter. Det är besöksdag idag och parkeringen är nästan full. De får plats intill en gammal brandgul rostig Passat till slut.

Vakten visiterar dem, de får gå genom en metallbåge och väskan röntgas. Det är som ett fort, ointagligt, kallt och sterilt. Vid besöksavdelningen stannar de till innanför dörren. Hon ser Olle stå där och krampen i magen sätter in. Men hon står rak, ler medan Lotta springer iväg för att hälsa på honom.

*

De hälsar lite artigt på varandra, precis som om de endast är ytligt bekanta. Men Olle vet om hennes ångest och skuld, hon har berättat. Och han har berättat vad som är hans ångest här inne. Allt kan köpas här utom det. Något som hon kan ge, som ett tack.

Alla tre sätter sig vid bordet och börjar bläddra igenom breven, fotografierna och teckningarna. Lotta pekar, kommenterar och skrattar. Efter en halvtimmes småprat lutar sig Ylva ner mot Lotta och viskar något i hennes öra. Lotta nickar allvarligt, känner väl till proceduren, sätter på sig sin freestyle och tar fram en serietidning.

Det har blivit dags. Hon ger Olle ett ögonkast.

Hon går mot toaletten, vrider huvudet mot honom, tvingar sig att le. Smyger in, lämnar dörren på glänt. Där inne drar hon snabbt av sig trosorna, lutar sig bakåt mot handfatet och väntar. Som så många gånger förr. Hon är en givare, hatar att göra fel och vill ställa allt till rätta, för alla och oavsett pris. 8 månader kvar, så har hon betalat skulden mot Olle och Lotta.

Han följer henne med blicken när hon går mot toaletten, och ser henne smita in genom dörren. Pulsen ökar och han reser sig efter en kort stund och går efter. Dörren går upp utan ett knarr och han slinker in genom den, in i mörkret. Hennes doft ligger tung där inne, det doftar kvinna och han tar ett försiktigt steg. Han sätter sig försiktigt på locket och för sina händer ut i mörkret tills de stöter emot hennes lår. Händerna glider utmed klänningssidorna ned till kanten och han låter dem sakta färdas uppåt igen men nu innanför tyget. Huden är len, känns blank och varm och han smeker henne uppför sidorna ända upp till linningen vid bältet utan att möta något motstånd. Han suckar och inser med en rysning att hon redan har tagit av sig trosorna. Hon ryser också vid beröringen.

*

Ylva stiger ut i korridoren, stryker med handen ut ett veck på kjolen och ler mot honom.

- Ja, Olle, då kommer vi nästa lördag. Är det något särskilt du vill att vi ska ha med oss?

- Nä, det är ok. Men du vet väl att jag uppskattar att ni kommer.

Lotta ser stint på sin mor, vet att hon betalar av. Men hon tycker lite mer och mer synd om henne för varje gång.

Eskilsson tar in bilden, förstår sammanhanget och vet vad Lottas lilla svårtydda leende beror på. Han har läst akten, vet alla omständigheter i målet. Han kan inte låta bli att tjuvlyssna, men känner Olles ögon som spjutspetsar. Alltid ska han jävlas, tråka honom och visa att han inte har glömt. Han har försökt prata med Olle om det där, förklarat varför han svek den där dagen, men det har inte gått. Det verkar vara ren pennalism som håller Olle igång. Det känns precis som i plugget. Alltid ska han vara minst, räddast och ynkligast. Och det ska den jäveln alltid plåga honom med. Varje gång han stryker sig över håret så är han där och hånler. Och det enda han vågar göra, är att slamra lite med celldörren.

*

Eskilsson släntrar ut på parkeringen och går fram mot sin bil. Passaten är inte snygg att se på. Den är så rostig att han får gå in från passagerarsidan. När han kommer runt bilen står Ylva och Lotta där, de håller just på att låsa upp sin bil. Eskilsson tvärnitar, men för sent, stryker sitt hår och börjar flacka med blicken.

- Det är ju han som inte gjorde nåt, utbrister Lotta och pekar mot honom. Eskilsson känner det som om han vill sjunka genom marken.

- Jag vet lilla vän. Jag var inte modig den där dagen, vågade helt enkelt ingenting. Och jag ångrar ihjäl mig.

- Hade du vågat nåt, så hade inte Olle behövt sitta här, säger Ylva lite vasst.

- Nej, kanske. Men nu gör han det. Allt hände ju, det kan vi inte göra något åt. Men man måste kunna få förlåtelse någon gång också.

Ylva tittar på honom ett långt tag, underläppen börjar darra lite och hon sjunker ner på huk och börjar gråta, en låg klagande gråt som skär igenom märg och ben. Lotta lägger armarna om henne och kramar, ser ut att vilja skydda henne.

- Jag vet, snörvlar Ylva. Men det sitter i. Även om man får förlåtelse med tiden känns det svårt. Och vet du... vad det svåraste är?

- Nej vadå? säger Eskilsson.

- Att förlåta sig själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten